Speech Lilianne Ploumen - PvdA Congres januari 2012

Beste partijgenoten, lieve vrienden,

Hier sta ik dan - voor de laatste keer als uw voorzitter.

Dit afscheid komt niet onverwacht. Niet voor mij, en niet voor u. Zelf heb ik er - met alle gemengde en tegenstrijdige gevoelens die dat met zich meebrengt- lang over na kunnen denken. En ook u weet het alweer een tijdje.

De maanden na de aankondiging van mijn vertrek bewezen voor mij, zonder al te zoetsappig te willen zijn, hoe stevig het fundament van onze ideologische vriendschap is. Hoe sterk onze wil tot samenwerken in het belang van onze partij.

Daarvoor wil Ik vooral Job maar ook het Partijbestuur bedanken: óók die laatste maanden had Ik daarom niet willen missen. Ook toen we niet aan de 'sunny side of the Street' liepen, liepen we daar samen.

En u, partijgenoten, u liet zich die laatste maanden ook niet onbetuigd: uw unverfroren meningen, uw kritische noten, uw lieve mails- die zijn het bewijs van onze kameraadschap. Heel veel dank daarvoor.

Partijgenoten,

Het stemt weemoedig dat straks niemand mij meer met een twinkeling van de lichte spot die ons allen eigen is - zal begroeten met 'dag voorzitter!'.

Dat stemt niet zozeer weemoedig omdat ik zo aan die titel hecht, maar des te meer omdat Ik me uitverkoren voelde om uw voorzitter te mogen zijn. En om die herinnering ben ik een beetje jaloers op de ex-presidenten van de Verenigde Staten: die blijven gewoon de rest van hun leven 'mister President'.

Partijgenoten, het waren enerverende jaren.

De reorganisatie van het partijbureau.

Ledenstemrecht op dit Congres.

De heftige debatten over integratie en de AOW.

Zes verkiezingscampagnes.

De val van het kabinet.

Het vertrek van Wouter.

De komst van Job.

Een rechts kabinet.

Het kon minder, zeggen ze dan in Friesland.

Ook voor de komende jaren staat er veel op het spel.

In een tijd waarin verkiezingscampagnes het verschil kunnen maken tussen winst en verlies, tussen 30 en 31 zetels, moet alles kloppen, moet alles klaarstaan, moet Iedereen op elkaar zijn ingewerkt. Door nu terug te treden wil ik mijn beoogde opvolger Hans Spekman, de tijd bieden om de volgende campagne, met u, voor te bereiden. En te winnenl

Partijgenoten,

De Partij van de Arbeid is een brede volkspartij. Het is écht waar, en ik kan het weten want ik bezocht honderden partijbijeenkomsten in de afgelopen jaren waar Ik sprak met lassers en onderwijzers, met directeuren en politie-agentes, met nieuwkomers en met mensen die hier al generaties lang wonen. Al die mensen ontmoeten elkaar in ónze partij.

Wij zijn Nederland - hoe vaak heb ik dat niet gedacht. En ook: wij zijn de spiegel die Nederland zichzelf voorhoudt. In ons zijn de hoop, de energie maar ook de zorgen en spanningen verenigd die bij onze tijd en bij ons land horen. En om precies die reden Is het onze dure plicht om een volkspartij van deze tijd te zijn en te blijven. Om al die mensen bij elkaar te houden, en als het nodig is, bij elkaar te brengen.

Dat dat kan, zag Ik de afgelopen jaren.

Ik zag het in de vrolijke ogen van mevrouw Brehm - van Seters. 96 jaar oud, toen ik haar begin vorig jaar ontmoette bij de viering van 65 jaar PvdA in Delft. Als klein meisje maakte ze mee dat de stenen bij haar thuis door de ruiten vlogen omdat 'daar rooien woonden'. Haar vader was wethouder van de SDAP, ze ontmoette haar man bij de AJC en ze vertelde met humor en vol trots over de kameraadschap en het familiegevoel in onze partij.

Ik voelde het bij de dappere actie van ons raadslid Dick Boonman. Hij nam het in 2010 met succes op tegen de machtige bisschop van den Bosch, nadat de pastoor van Reusel de lokale prins carnaval een hostie weigerde omdat hij homo is. Dick weigerde zich daarbij neer te leggen. Hij weigerde zich neer

te leggen bij de achterhaalde moraal van de kerk. Hij organiseerde medestanders en bracht een ongekend breed gedragen protest op de been. Een protest dat die prachtige kathedraal -hier op een steenworp afstand- deed schudden op zijn grondvesten. Protest dat de bisschop uiteindelijk deed toegeven. Omdat tegen zoveel solidariteit en gevoel voor rechtvaardigheid geen bekrompen dogmatiek is opgewassen.

Ik ervoer het tijdens de campagne voor de raadsverkiezingen in Assen. Toen ik tientallen van onze vrijwilligers vergezelde op campagne in een oude knalrood gespoten SRV-wagen. Het was bitter koud en gevaarlijk glad. Maar het belette niemand van ons om van deur tot deur te gaan. Om te luisteren, om te spreken, om te overtuigen en overtuigd te worden. Zij kenden de mensen en de mensen kenden hen. Een ochtend die voor mij symbool staat voor vriendschap en voor politiek zoals die hoort te zijn.

En ik zie het hier vandaag. Bij Hans die aan een nieuw en ambitieus avontuur begint. Ik iees het op uw gezichten. Of het nu goed gaat, of even minder. U bent de ruggegraat. U bent onze partij.

Partijgenoten, vrienden.

Ik neem afscheid met een wens. Ik neem afscheid met de hoop op een nieuwe progressieve iente in ons iand. Een iente waarin progressieve partijen een poiitieke route schetsen naar een vrij iand dat trots is op haar beschaving, waar iedereen die mee wii doen, mee kan doen, een iand dat vooruit wii in de wereid. De groeiende samenwerking in gemeenten, op het Binnenhof en bij de bijeenkomst "Een Ander Nederiand" in Nijmegen vorige week voeden mijn hoop.

Laat dat een opmaat zijn voor wat Wiiiem Drees bij de oprichtingsvergadering van de Partij van de Arbeid in 1946 ai zo treffend omschreef:

"Ik zie de groepen en partijen, die samenkomen, ais grotere en kieinere riviertjes, die zich verenigen tot één grote stroom. Ais wateren samenkomen, die van wat verschiiiende kieur waren, omdat zij door verschiiiende grondsoorten hebben gestroomd, dan kan men in zo'n rivier nog een tijdiang verschillende schakeringen naast elkaar waarnemen. Dat verhindert niet, dat dan toch dadelijk het brede en diepe water, dat zo gevormd is, machtige schepen draagt, die op de zijtakken niet konden varen en dat water voor vruchtbaarheid brengende bevloeiingen veel ruimer beschikbaar is. Laat het ook zo zijn met de machtige stroom, die vandaag is gevormd."

Beste partijgenoten, lieve vrienden.

Ik dank u voor uw kameraadschap. In de afdelingen en in het partijbestuur. Op het partijbureau. Met de kamerleden in den Haag en in Brussel. Met Wouter en met Job. Ik zal u missen. Het ga u goed.

Dank u wel.